

Aug. 2015

Erindringer og historier fra Vedbæk **fortalt af Kirsten Krarup (født Larsen).**

Jeg boede i Trørød som barn (bor der stadig) men har Vedbæk-familie 4 – 5 generationer tilbage. Jeg vil starte med det **Vedbæk Hotel**, jeg hørte så meget om i min barndom.

1872 overtog min oldefar, Jens Hansen Larsen, der var gift med oldemor Marie, datter af tipoldefar Lars Mauritzen, ejer af Vedbæk kro, kroen med tilhørende marker og enge.

Disse blev udstykket 1876 og vejene fik blandt andet navnene Larsensvej, Olesvej, Marievej, Olgasvej og Margrethevej. Vejnavne opkaldt efter nogle familiemedlemmer.

I 1880 blev kroen delvis revet ned og ombygget til et stort Strandhotel.

Min farfar, Robert Larsen, ældste barn ud af 9, har fortalt mange historier om livet på Hotellet, hvor gæsterne ofte var landligere fra København.

Blandt andet var det altid spændende, når Holger Drachmann kom på besøg. Da blev der liv og glade dage.

Jeg husker en nytårsaften i starten af 1950-erne, hvor familien var samlet omkring radioen. Skuespiller Martin Hansen skulle læse en novelle af Karl Larsen, 'Odin og hans gamle Kæmper'. Odin var min oldefars kæle/øgenavn og historien handlede om en overordentlig fugtig aften på Hotellet, hvor Odin og Drachmann var i højt humør. Vi børn morede os gevaldigt, men min farfar var meget oprørt og vred, noget vi ellers sjældent så. Han påstod, at det var pure opspind. Men – der går sjældent røg - o.s.v. .

1898 blev hotellet solgt og man flyttede til et hus på Margretevej 2 opført af min farmors far (endnu en oldefar) Murermester Biegler fra Nærum. Mine hotel-oldeforældre, Jens og Marie, fandt på at give huset et lidt pudsigt navn ved at tage 1. bogstav i de 9 børns fornavne i kronologisk rækkefølge: **R**obert, **J**osepha, **C**amilla, **O**lga, **M**argrethe, **H**ans, **A**ksel, **G**eorg og **T**heofilus. Det blev så til ”**RICOMHAGT**”.

Hotellet brændte kort efter og i 1901 blev der opført et noget mindre hotel, men allerede i 1913 brændte også det.

Samme år kom et nyt hotel til verden, det hotel jeg husker fra min barndom. Det var et stort hotel med plads til mangt og meget. Blandt andet holdt Håndværker- foreningen og Borger - foreningen deres årlige fester her. Min farmor Ingeborg, spillede ofte til løjerne.

Fru Gude tog sig af danseundervisningen. Må indrømme, at jeg ikke var den artigste elev, da det var meget sjovere, at løbe rundt og lave lidt ballade i det spændende hotel.

1947 åbnede **Biografen** i hotellets teatersal. I starten med Karen Poulsen som leder, senere var det Lars Christensen. Biografen var ret, for ikke at sige meget, primitivt indrettet og der skete ofte uheld med filmene under forevisningen. Postbuddet Emanuel stod for teknikken og når uheldet var ude, og det var det som sagt tit, trampede vi i gulvet og råbte ” E-ma-----nuel, E-ma-----nuel”. Stakkels Emanuel, han var ellers sådan en flink mand!
Da hotellet i 1962 blev revet ned for at give plads til ”Marina”, var det også slut med biograf i Vedbæk.

På Stationsvej nr.16 blev i år 1900 opført en **købmandsbutik** til min farfar, Robert Larsen. Han ville gerne have haft en gård og drevet landbrug, helst med kvæg og får, men han var født med hofteskred. Det betød, at hans venstre ben var væsentligt kortere end det højre, hvilket besværliggjorde hans mobilitet.

Min farfar var en meget hyggelig og venlig mand. Han fik tit medlidenhed med de kunder, der havde problemer med at betale for diverse varer, så der blev lidt for ofte slettet nogle poster i ”Den sorte bog”. Nogen super forretningsmand var han bestemt ikke. Det fortaltes, at han om morgenen serverede en lille gratis snaps, som fiskerkonerne kunne varme sig med på deres vej ind til Fisketorvet i København. Det fik dog en brat ende, da min farmor, der så ganske anderledes på tingene, opdagede det.

Min farmor havde gået på konservatoriet et par år, så hun var ferm på klaveret og spillede helst klassiske værker. Fru Grundtmann, der boede overfor på Stationsvejen, fortalte at folk, der gik tur nedenfor farmors somme tider åbne vinduer, sagde: Det kan da godt være, at fru Larsen er dygtig, men når Købmanden spiller, men det gør han kun, når fruene ikke er hjemme, så er der gang i den, så er det Lumby og anden lystig musik.

De sidste år vores farmor levede, var hun dybt senil. Vi Børnebørn morede os med at sætte de sværeste noder, vi kunne finde på klaveret og bede farmor om at spille for os. Hver gang tænkte vi: ”Nu må det da gå galt”, men det gjorde det (hmm. desværre) aldrig.

Jeg gik på **Vedbæk skole** fra 1943 til 1948.

På mange måder var Vedbæk Skole en dejlig skole med mange gode oplevelser. For det meste var det bare spændende og sjovt. Søde kammerater fra Vedbæk, Trørød og Børnehjemmet ”Aggershvile” og mange flinke, dygtige lærere.

En af dem var lærer Boesen.

Skolen arrangerede udflugter, hvoraf især én var mindeværdig. Det var Kullen – turen, som lærer Boesen stod for.

Bortset fra klipperne, hvis lige nogle af os aldrig havde set før, så var det også meget spændende at svømme i det ’Store Hav’.

Vi var jo ellers vandt til Øresund. Helt fantastisk var det, da lærer Boesen kravlede højt op på en klippe og sprang på hovedet i vandet. Det var rystende, men også virkelig imponerende.

En anden uforglemmelig oplevelse var, da jeg gik i fjerde, eller måske var det femte klasse, hvor vi opførte H.C. Andersens ”Svinedrengen” på Vedbæk Hotel. Det var igen hr. Boesen, der stod for arrangementet. Han satte i scene og var fantastisk god til at få os til at spille komedie. Vi var 2 piger, der var til audition hos Lærer Boesen til rollen som prinsessen. Det var Hanne Madsen og mig. Hanne vandt, hvad der sandelig ikke var noget at sige til. Jeg blev 1. hofdame og fik yderligere til opgave at stå i kulissen og synge ”Ach, du lieber Augustin”, den melodi Svinedrengen spillede på sit strengeinstrument.

En pudsig ordveksling fandt sted på opførelsesaftenen.

Svinedrengen, Uffe Gitz-Johansen, sad på scenen og spillede på sit strenge-instrument. Prinsessen, Hanne, ville gerne erhverve dette musikinstrument. Hun sendte mig, 1.hofdamen, hen til Svinedrengen for at høre om prisen.

”10 kys af Prinsessen” var svaret. Hofdamen blev forfærdet og udbrød: ”Ihhh – hvad **skal** vi dog gøre?” Hvortil Uffe, med siden til publikum, hviskede: ”Skide i bukserne og la’ dem tørre”.

Jeg blev bagefter spurgt af min farmor, der sad dernede på 2. række, hvad det var Svinedrengen havde hvisket, der havde været så morsomt. Det turde jeg ikke referere, så jeg fandt på noget lidt artigere.

Af andre lærere, som var populære, kan nævnes hr. Lungreen, frk. Biilgaard, fru. Boesen og måske især Vejen–Jensen.

I hans hyggelige timer sang vi salmer og sange, som han spillede til på sin violin.

Men, der var desværre også mindre rare ting ved Vedbæk skole. Selv for en 10 / 12 års pige var det ikke til at undgå at se, hvordan der blev gjort forskel på eleverne alt efter, hvem og hvor de kom fra.

Skolens inspektør havde et meget ildevarslende temperament. Prygl hørte til hans hyppige afstraffelsesmetoder. Det kunne både være nogle på hovedet, men ofte endnu værre, spanskrøret. Det gik især ud over de børn, der i forvejen havde det svært, for eksempel børnene fra ”Aggershvile”, eller Vedbækbørn fra vanskelige vilkår.

En besynderlig ordning på Vedbæk skole var, at ”Aggershvile-børnene” ikke kunne komme til Mellemskoleprøven.

Jeg gik i klasse med en vældig sød og dygtig pige fra ”Aggershvile”. Engang vi snakkede om prøven, som jeg glædede mig til, fortalte hun mig, at hun også gerne ville til denne prøve, men det måtte børnehjemsbørnene ikke. Gudskelov kom hun til prøven, men først efter at en lærer (min far) fra en anden skole havde påtalt den urimelige ordning højere oppe i systemet. Min veninde bestod og kom i mellemskolen. Om der også var andre, der fik lov, husker jeg ikke, men mon ikke det var slut med den utrolig diskriminerende regel.

De 3 ældste klasser kom hvert år i teateret, ”Dansk skolescene”.

Vi var nogle få fra de mindre klasser, der fik lov til at komme med. Det var selvfølgelig spændende, men her var igen tale om en urimelig forskelsbehandling! !

En flov oplevelse for mig var, da jeg en dag i 4. klasse mødte i skolen i det stiveste puds. Jeg skulle med i Teateret. Den dag skulle vi aflevere en skriftlig opgave til Frk. Biilgaard. Den havde jeg ikke fået lavet! Straffen faldt hårdt, men retfærdigt: Ingen teatertur! Det var ikke helt nemt at finde en forklaring, da jeg kom hjem fra skole i utide!